

№12
(90)

Борімося за справедливість! Викриваймо зло - переможемо! 16-30

ВІСНИК

ЧЕРВНЯ
2007 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Видається за фінансової підтримки Міжнародного фонду "Відродження",
Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

11 років за Основним Законом

ОСНОВНІ ВІХИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

28 червня 1996 року Верховна Рада України майже за п'ять років існування Української держави таки спромоглася ухвалити Конституцію України. З цього часу Україна пройшла кілька етапів Конституційного процесу.

Безперечно чинна редакція Конституції не є досконалою. Про що ми переконалися під час протистояння між президентом і Верховною Радою, точніше її проросійською більшістю.

На першому з них (липень 1996 – кінець 1999) відбулося формування органів державної влади на основі нової Конституції. Вона визначила насамперед форму державного правління в Україні як президентсько-парламентську. Тому роль Президента стала більш значною. Зокрема, глава держави відігравав вирішальну роль при визначенні кандидатури Прем'єр-міністра, формуванні уряду, призначенні голів місцевих держадміністрацій тощо. У свою чергу, місцеві держадміністрації перебрали на себе значну частину функцій та повноважень органів місцевого самоврядування. В Україні утворилася жорстка вертикаль

виконавчої влади на чолі з Президентом. Реальний вплив Верховної Ради, Кабміну, органів місцевого самоврядування був значно менший за їхні конституційні повноваження.

Другим етапом конституційного процесу стала спроба переглянути основні положення Конституції, яка відбулася з грудня 1999 по січень 2001 року з метою посилення впливу Л. Кучми після його обрання на другий термін. Запропонованим проектом конституційних змін передбачалося запровадити двопалатний парламент, зменшити кількість депутатів з 450 до 300, скасувати депутатську недоторканість і надати Президенту додаткові можливості щодо розпуску Верховної Ради. Для цього 16 квітня 2000 року провели референдум. Але масові фальсифікації під час його проведення поставили під сумнів результати. Верховна Рада не підтримала законопроект щодо змін до Конституції, її опозиційні національно-демократичні сили парламенту виступали проти змін до Конституції, запропонованих Л. Кучмою, спрямованих на послаблення парламентаризму в державі.

Третій етап цього процесу розпочався після пропозиції Л. Кучми провести політичну реформу, висловлену 24 серпня 2002 року. Зміст її полягав в обмеженні повноважень Президента та переході до парламентсько-президентської республіки. Після довгих дискусій у березні 2003 року видали її текст законопроєкту. Особливо загострилися дискусії з цього приводу із наближенням президентських виборів (з вересня 2003 по квітень 2004 року). Тодішня опозиція, на чолі з В. Ющенком, розглядала політичну реформу як інструмент збереження влади в країні для владної еліти на чолі з Л. Кучмою. Конституційною комісією на чолі з О. Морозом і С. Гавришем було підготовлено проєкти законів щодо змін до Конституції. Але після бурхливих дискусій з їх тексту вилучили положення щодо обрання Президента Верховною Радою. Все ж, 3 лютого 2004 року відбулося попереднє схвалення парламентом (304 голоси „за“) проєкту закону № 4105 щодо реформи Конституції.

У вересні-грудні 2004 року депутати знову активно повернулися до політичної

реформи. 18 грудня 2004 року вони знайшли злочасний компроміс та ухвалили в цілому проєкт закону щодо внесення змін до Конституції в пакеті зі змінами до закону про вибори Президента України. Політична ж реформа в результаті компромісу набула чинності з 1 січня 2006 року, а основна її частина, що стосувалася нової процедури формування уряду, – у травні 2006 року, після виборів до Верховної Ради V скликання. В результаті Конституція дещо погіршилася, але основна проблема в тому, що не звикли ми дотримуватись не лише основного Закону, а й будь-яких законів. Від цього і всі проблеми у нашому суспільстві.

Політична реформа в країні потребує подальшого поглиблення, особливо в плані зміцнення місцевого самоврядування. Також необхідно ухвалити низку законів, спрямованих на врегулювання меж реалізації владних повноважень Президента і творення відповідальної системи влади відповідно до нової редакції Конституції. І це треба робити не парламентом Мороза – Януковича, але негайно, аби Україну не штурмило щоразу.

Андрій Кондратюк

ДОБИВСЯ ПЕРЕГЛЯДУ СПРАВИ АЖ ЧЕРЕЗ ЧОТИРИ З ПОЛОВИНОЮ РОКИ І...АЖ ЗА П'ЯТИМ РАЗОМ У ВЕРХОВНОМУ СУДІ УКРАЇНИ

Членам громадської організації „З'єднання борців „За справедливість” доводиться захищати інтереси не лише знедолених громадян, а інколи свої власні, бо в житті трапляється всіяке. Понад чотири роки доводилося доводити в різних судових інстанціях і голові організації Анатолію Войтко свою правоту, що не зовсім все було так у дорожньо-транспортній пригоді, як вирішив Нетішинський міський суд 29 грудня 2002 року, з рішенням якого він не погодився, бо вважає що не випадково потрапив в аварію 30 жовтня 2002 року в день вручення йому посвідчення кандидата на посаду мера міста Нетішина – де був конкурентом І.В. Гладуняка. Мова йде про зіткнення автомобіля „Жигулі”, яким керував Анатолій Войтко, з вантажівкою „Єраз”, за кермом якої знаходився підприємець Віталій Іванець (про це вже газета писала). Суддя Богдан Ходоровський акцентував тоді увагу на тому, що Войтко, виїжджаючи з гаражного кооперативу „Лісний 2” 30 жовтня 2002 року 07 год. 40 хв. на дорогу, яка веде до хлібозаводу м. Нетішина, не виконав вимог пункту 10.2 правил дорожнього руху, тобто виїжджаючи з місця стоянки, не призупившись перед проїжджою частиною дороги і не пропустив автомобіль, що рухався по ній, таким чином вчинив ДТП. Доводилося Войтко про те, що за правилами дорожнього руху обидві дороги є рівнозначними, бо вони в гаражному масиві, що на них відсутні належні знаки, що за залізобетонною стіною, яка обмежує видимість, він не бачив ніякого автомобіля, тому виїхав на перехрестя настільки, щоб побачити обстановку, що на момент зіткнення його автомобіль стояв, бо по дорозі йшли три жінки на роботу (у тому місці на тротуарі стовп і тому люди змушені виходити на дорогу) на хлібзавод, і що вірогідно тому водій вантажівки не зміг його об'їхати, і що у автомобіля Іванця була більшою швидкістю руху, ніж належить їм в гаражному масиві... – взяті до уваги суддею, не були. Войтка визнали винним і йому довелось сплатити на користь В. Іванця 4242 гривні матеріальної та моральної шкоди.

Не допомогло у 2003 році перше, не допомогло й останнє у 2006 році звернення до апеляційного суду Хмельницької

області. Постановою № 33-29/07 перший заступник голови апеляційного суду Хмельницької області А.М. Марцінкевич від 22.01.07р. залишив постанову місцевого суду без задоволення. При цьому Голова Ради суддів Хмельницької області В.В. Шершун обіцяв повторну перевірку справи про адміністративні порушення і додаткове розслідування, але обіцянка В. Шершуна прийшла одночасно з наглого відмовою. А.М. Марцінкевич ніби-то розгляд справи провів, але „чомусь” без повідомлення про розгляд і, звичайно, без участі А. Войтка. Який розцінив це як порушення його конституційних прав і як упереджений підхід до розгляду справи суддею апеляційного суду А.М. Марцінкевичем. Звернувся із черговою касаційною скаргою до Верховного Суду України 30 січня 2007 року. Відповідь йому надійшла аж через три місяці. Але вона, на відміну від попередніх, заслуговує на увагу.

Перший заступник Голови Верховного Суду України П.П. Пилипчук, розглянувши матеріали адмінсправи щодо А.Г. Войтка, 31 травня 2007 року постановово: „Постанову Нетішинського міського суду Хмельницької області від 29 грудня 2002 року та постанову першого заступника голови апеляційного суду Хмельницької області від 22 січня 2007 року щодо Войтка Анатолія Григоровича скасувати, а справу направити на новий судовий розгляд”. Загалом після не менше п'яти звернень до Верховного суду (з них 3 до Голови Верховного суду) Верховний суд нарешті прозрів і встановив наступне – (цитую).

„... визнаючи Войтка А.Г. винуватим у вчиненні правопорушення, суд як на доказ його вини, послався на схему ДТП та протоколи огляду транспортних засобів. Проте, суд не звернув уваги на те, що Войтко А.Г. вказував на неповноту схеми ДТП (а.с. 7) і ця схема ним не підписана (насправді Протокол Войтко підписував і схему також, на аварію тоді виїздив інспектор ДАІ О.П. Волос, але вірогідно у справі інший документ, тому без підпису). За таких обставин суд мав ретельніше перевірити зазначену обставину. До того ж схема ДТП не містить жодних пояснень щодо розташування транспортних засобів учасників ДТП, місця їх зіткнення, на що суд також не звернув уваги.

У матеріалах справи (а.с. 20) є пояснення Войтка А.Г. щодо обставин ДТП, що надавалися ним судді, однак даному документу суд у постанові не дав жодної оцінки.

Крім того, формулюючи виклад обставин, установлених при розгляді справи, суд, на порушення вимог ст. 283 КУпАП, обмежився формальним їх викладенням, не вказавши суті порушення п. 10.2 Правил дорожнього руху, допущеного Войтком А.Г. Більше того, формулювання цих обставин судом дає підстави для неоднозначного їх розуміння, оскільки суд фактично лише процитував вимоги п. 10.2. Правил, які, за змістом, стосуються дій водія у двох дорожніх ситуаціях. Аналогічна неповнота викладення суті порушення Войтком А.Г. Правил дорожнього руху міститься і в протоколі про адміністративне правопорушення від 31 жовтня 2002 р. (а.с. 2), на що суд не звернув належної уваги.

Відповідно до ст. 268 КУпАП справа про адміністративне правопорушення розглядається в присутності особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. Під час відсутності цієї особи справу може бути розглянуто лише у випад-

ках, коли є дані про своєчасне її сповіщення про місце і час розгляду справи і якщо від неї не надійшло клопотання про відкладення розгляду справи. У матеріалах даної справи (а.с. 18) є клопотання Войтка А.Г. про перенесення судового розгляду справи. Однак у справі жодних даних про те, що після цього Войтка А.Г. було належним чином повідомлено про час і місце її розгляду.

За таких обставин рішення місцевого суду не можна визнати законним і обґрунтованим. Оскільки на зазначені порушення закону не звернув уваги перший заступник голови апеляційного суду, підлягає скасуванню й постановлене ним судові рішення.” Кінець цитати.

Ось так. Ця майже п'ять років очікувана Постанова Верховного Суду ще раз викриває „справедливість” у місцевих судах, та те, як судді захищають честь мундира замість того, щоб докопатися до істини. Але правди все-таки можна добитись, якщо не опускає руки і боротися за свої права, з великою впевненістю, що Правда – то Бог і тому той, хто за неї стоїть праведником – осміяний не буде.

Петро Савенко

КОНКУРС ТРИВАЄ!

В рамках реалізації проєкту „Підготовка, прийняття та виконання рішень владою” редакцією газети „Вісник малозахисених” проводиться конкурс на кращий критичний матеріал (конструктивізм та результативність критики) планів та дій влади для публікацій впродовж року (бажаючи можуть отримати прес-реліз). У редакції створено творчу групу, яка впродовж року сприятиме конкурсантам громадській експертизі рішень, підготує, прийняття та контролю виконання рішень, і публікуватиме критичні матеріали. Надаватиметься перевага публікаціям критичних матеріалів, які спроможні переконати громадськість у можливості впливу на рішення влади і у результативності контролю та конструктивної критики. Переможці конкурсу визначатимуться після його завершення (орієнтовно – 20 листопада 2007 року) таємним голосуванням наступним чином. Кожен учасник – автор публікації отримує на окремих папірцях (для кожного прізвища, крім свого) прізвища усіх авторів критичних публікацій, а в урну для голосування вкине лише один. Відповідно, за сумою результату голосування визначатимуться переможці.

Переможців конкурсу

чекають винагороди (в грн):

1-е місце – 1500 2-місце – 1000 3 місце – 500

Конкурс проводиться за фінансової підтримки МФ „Відродження”

НА ГЛО ЗНИЩУЮТЬ НАС, А МИ ЇМ ХВАЛУ СПІВАЄМО

З самого початку заснування – липень 2001 року, газета ВМ періодично публікувала матеріали про загрозу вимирання і дедалі все більше наводила прикладів жахливого становища смертності безневинних мирних людей.

Дехто вважав це за щось не серйозне, дехто – перебільшенням, але ось Президент в п'ятницю, 22 червня, в Острозі на весь світ назвав цифри, що 35-40 тисяч українців за місяць народжуються, а 70 тисяч за місяць помирає. При цьому статистика каже, що 38% не доживають пенсійного віку; що за кілька останніх років вік людини скоротився на десять літ. Вдумайтесь – в два рази швидше вмирають, ніж народжуються. Писала недавно газета ВМ і про експеримент на мухах щодо впливу малих доз радіації, від якої третє покоління мух стає безплідним.

Президент, на відміну від інших політиків, давно помітив загрозу вимирання і рятує ситуацію: то 8,5 тисяч гривень за народжену дитину, то 15. Але не може Президент впливати на природу, яка перенасичена в Україні цією загрозою вимирання. Вірніше – може, бо він Президент, але нажалі політика (уся, або майже без винятку) не направлена на негайне зупинення поповнення радіацією переповненого нею довкілля.

В околицях атомних електростанцій ця смертоносна перенасиченість називається атомниками: „нижче природного рівня”. Мабуть їхній надприродний мозок додумався побачити, що їхня діяльність, наше життя земне (природне) невдовзі (поволі – день за днем) зажене в гроби під землю. Тридцять тисяч щомісячно Україна втрачає населення! За рік, за атомну енергетичну політику, втрачаємо молодих людей: 30 000 х 12 місяців = 360 000, бо усіх помирає 70 000 х 12 місяців = 840 000. Отже, саме 360 000 дітей (невідомо скільки) і їхніх годувальників, працездатних батьків, гине! За що? Навіть під час війни, які відбуваються після другої світової війни, згадайте, чи десь за рік стільки гинуло? – Хіба що, як у згадувані вернетися до голодомору.

Але проти тих війн, де гине в десятки, сотні і в тисячі раз менше (переважно військових, які погоджуються або й хочуть воювати, а не мирних, не розуміючих за що вони помирають) – там проти тих війн бореться весь світ. У нас же ті, хто наживається на атомі, влаштовують надприродні заходи, щоб їхньою красою, привабливістю, природним блиском талантів і надприродним талантом організаторів цих заходів запаморочити голови й тим, хто не їсть свою тихоплинну або раптову смерть за

великі гроші заробітних плат на АЕС.

У місті Нетішин – супутнику Хмельницької АЕС, як і у інших містах – супутниках, таких заходів, мабуть більше,

ніж по усій області. Починаючи зі спорту: футбол, бокс, боротьба, волейбол, шахи... і співів, і танців, і інших різноманітних мистецтв. Оце з 17 до 21 червня на прекрасній базі прекрасної Нетішинської дитячої художньої школи за чудовою організацією відділу культури і туризму Нетішинського міськвиконкому відбулося „Солом'яне диво”. І справді диво, і справді дивно відбулося. Не дивлячись на те, що це вперше на Україні, але учасників, представників інших областей України було вдосталь. Показали й рівень майстерності, вони – високі. Ярмарка була, сказати: з музикою, концертом – не правильно, бо то справжнє театралізоване видовище. Прес-конференція на початку, круглий стіл, і на завершення прес-конференція, кіно про подію, і урочисте закриття симпозиуму, і нагородження учасників, ввечеря, від'їзд (чи на дорогу дають – не

знаю). І бачили би Ви, які всі щасливі, особливо умовами перебування на симпозиумі, теплою прийому, зразковою організацією. А що вже таланти виро-

тою, служити чистоті душ і довкілля? Чи це нормально, що за цією справді красою, на території цього ж дитячого закладу, де відбувся симпозиум дійсно дива, частина дерев загинула, хоч весною цвіли, частина гине на очах? Стоять поруч: одне – живе, цвіте, а друге вмирає, під ним вже листя опало, як восени.

Бідні ми, щоб показати в газеті в кольорі цю біду, та хто хоче подивитися й побачити на чорно-білих фото, а у кого сумнів є, – підіть і подивіться. Поруч школа № 1 – по периметру (цього року ще не зрізані) три дерева вже згнили, стільки ж гине, а ще більше із слідами минулорічних нападів викидів із ХАЕС. Що робиться з дітьми, як на них впала, така ж, як на ці дерева, біда? Я й заперечувати не буду, що може то не від радіації, бо кому від цього легше. Чи ж у цих викидах одна радіація? Може дещо й не з цих викидів, але біля АЕС, це місто і інші супутники-міста, і саме тут найбільш наглядна біда. Обійдіть інші дитячі, шкільні заклади, тут, побачите такі ж зболені, ніби обгорілі, ніби обморожені, але – не природно, дерева. Часто клаптиками, іноді половина дерева сохне, друга – зеленіє, іноді підряд декілька гинуть, а поруч – зелені. Піклуються про дерева тут гарно, підбілюють, обкопують, бережуть, поливають, дороги й ті мийуть, та що вдіеш...

За законом, нам повинні би назвати цю небезпеку і ліквідувати її, від чого б конкретно вона не була. А винних, у сотні тисячах безвинно убієнних, – повинні засудити!

Перед цією подією на ХАЕС три працівники померло. Хто на робочій місці, кого живим ще до лікарні довели. Про одного люди кажуть, що вмер на роботі, а газета „Перспектива” написала, що його за огорожею знайшли. Кажуть планово-попереджувальний ремонт був на одному з блоків ХАЕС. Раніше вивішували інформацію, на ХАЕС хто помер, а тепер багато померати стало, то й за пліт викидають. Цікаво, якою є статистика в околицях АЕС стосовно смертей? А ця ж біда літає далеко. Чи не за дорого платимо – ми, люди?

Вибіremo жити

Чи не можемо ми мати такі ж і ще веселіші веселощі без цієї напасті. Яка без перешкод входе в тіла дерев, усіх рослин, худоби, людей, у все тіло: кістки, кров і у мозок. В Нетішині буває вже, що й в один день сім'я йде за двома гробами разом (не від аварії загиблих).

Ні народження, ні смерть не у наших руках, але вибір: чи вмерти чи жити – за нами! Вибіremo жити.

Іван Висновок

НАРОД НА ДІЄТЬСЯ НА ЧУДО БОЖЕ, ЩО В УКРАЇНІ МІЛІЦІЯ БУДЕ ЙОГО ЛАГІДНИМ ЗАХИСНИКОМ

Не знаю чи підійде ця стаття на конкурс чи ні? Не можу сказати чи це критика чи подяка. Але наша міліція – це владна структура і там повинні служити люди з великої букви, до яких усі люди повинні відчувати подяку і вдячність, а не сором за них, відразу до них і переляк. Міліція повинна служити народу і кожній людині зокрема. Це моя думка, може хтось думає інакше?

Я вже давно думала написати про рідну міліцію, і як вона нас береже, та все не наважувалася. Але в пам'ять про сина я таки спробую.

Одного осіннього вечора прийшов міліціонер – охоронець (якщо його можна назвати міліціонером) і з такою радістю і підлою посмішкою повідомив, що він мого сина здав у міліцію. Це вже було трохи пізно, як для вечора, але зі своєю дочкою збираємося і йдемо вяснити: чому він там. Я не дуже розумію себе по зірочках на пагонах у званнях, не знаю чи й прізвисько точне (не пожа-

лію, якщо забула точно, бо не хочу, щоб він таким був ще й досі і може моє милосердя розчулить його), але як запам'яталось – це був капітан Ш. Зустрів нас не дуже радо. Я попросила, щоб звільнили сина, що у нього хвора рука. Цей капітан разом зі своїми „друзями” взяли і викинули мене з приміщення за двері і закрились. От взяли за руки, як якусь непотріб – сміття, а другі в спину і вижбурили мене. Це було на очах моєї малолітньої дочки. Мені було дуже соромно за цих здоровенних чоловіків (я невеликого зросту), що вони зі мною так поступили. Мені було соромно за наших правоохоронців, що вони в кожному вбачають бандита і вбивцю.

Я не порушувала закон, я лише прийшла дізнатися за сина, який не прийшов додому. Що може доброго думати про міліцію моя малолітня дочка? Нас принизили, на нас накричали.

Сидимо під міліцією на сходах, а я плачу. Відкриваються двері і виходить

молодий міліціонер. Він підійшов до нас і добрим словом став заспокоювати. Він сказав, що в мене непоганий син, що він не бандит, що затримали його не міліціонери, а охоронці. Ще сказав, що він нічого злочинного не скоїв, його відпустили, але хотіли, щоб він підписав папери про опір міліції. Син відмовився, через те його затримали. Він сказав, що моему сину нічого не загрожує, бо в нього справді поранена рука, і чинити опір він ніяк не міг. „А ви йдіть додому, відпочивайте, а завтра вранці прийдете. Вашому сину нічого не загрожує”, - сказав чоловік. На душі мені стало легше. Я навіть не надіялася на таке співчуття. На другий день вранці я вяснила, що це був Рижик Юрій. В якому він чині я не знаю, хоча мені записали, бо я ще тоді хотіла подякувати цій людині публічно, але вже пройшло багато часу і я згубила той папірчик. Я дуже дякую Юрію. От якби всі такі були, бачили в людині не тільки злочинця, та може

зовсім інше ставлення було б до міліції. Проте, не знаю чи у нинішнім середовищі міліціонерів перераховуються на таких, чи на інших.

На другий день я ходила до начальника міліції Анатолія Лубка. Як не дивно, він мене вислухав, вибачився за свого підопічного. „Він трохи німець (певне мав на увазі тих німців, за яких теперішні вибачилися перед людством), вибачайте його,” - сказав начальник. Так мені стало трохи легше на душі. Не знаю чи щось змінилося в нашій державі, але ще два – три року тому мене і слухати не стали б, а це – навіть, вибачились. Може, справді в цій дарованій Богом прекрасній країні щось зміниться, може, ми будемо жити трохи краще, і нашу міліцію будуть поважати і цінувати, бо ще є такі такі люди як Юрій Рижик. Добрий, скромний молодий чоловік (вибачте, що не пам'ятаю ваш чин та побатькові).

Тетяна Грипичич
м. Нетішин

ОБСЕ
Координатор проектів в Україні

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS OF DENMARK

«Публікації здійснюється у межах проекту «Право просвіта громадян щодо відновлення їхніх прав, порушених правоохоронними органами», що виконується Громадською організацією „З'єднання борців „За справедливість”, та проекту «Розвиток громадянського суспільства в Україні», який здійснюється Координатором проектів ОБСЕ в Україні та ІСАР «Єднання» за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Данії. Погляди авторів викладені в даних публікаціях не обов'язково відображають погляди Координатора проектів ОБСЕ в Україні та погляди Міністерства закордонних справ Данії».

ПЕРЕЙМЕНУВАННЯ ВУЛИЦЬ У СЛАВУТІ – НЕ ФОРМАЛЬНИЙ ПРОЦЕС, А ФОРМУВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ХАРАКТЕРУ

В душах славутичан національну ідею та свідомість, душать комуністичні символи

Уже добрий десяток років у Славуті точаться розмови про перейменування вулиць. А то якось дивно виходить: уже майже 16 років існує українська держава, а вулиці міста ще й досі носять імена комуністичних діячів і московських окупантів, які принесли нашому народу лише каторжне життя та масову смерть від голодоморів і репресій. Ще у 2001 році депутати міської ради прийняли рішення про перейменування вулиць Мануїльського на Князів Сангушків, Комінтерну – на Церковну, Дзержинського – на Козацьку (таку назву ця вулиця носила ще до 1917 року), Леніна і Радянську. Виконали лише першу пропозицію. А ось все інше так і залишилось на папері. Бо тоді у зв'язку з переписом населення виконання рішення міськради було перенесено на невизначений термін. І загальмував цей процес уже новий колишній міський голова, прихильник СДПУ(о) Микола Поліщук.

Нинішня, уже помаранчева влада (більшість у Славутській міськраді становлять представники „БЮТу” та „НС Наша Україна”) під керівництвом козацького отамана Василя Сидора нібито повернулася до цього питання. Створили рішенням міськвиконкому комісію з представників громадськості по перейменуванню вулиць. Члени комісії підготували свої пропозиції і передали їх владі. А далі виконком мав би передати ці пропозиції депутатам згідно з пунктом 1 ст. 37 закону України „Про місцеве самоврядування в Україні”, а вони, відповідно, затвердити на своїй сесії. Та замість того влада просить у членів комісії зібрати певну кількість підписів на підтримку перейменування вулиць, бо комуністи, мовляв, зібрати підписи проти цього. Дивна, щоб не сказати більше, позиція. Українська влада у Славуті, виявляється, боїться комуністів. Мало того, на перше липня запланували провести з цього питання громадські слухання.

Складається враження, що міська помаранчева влада умиває від цієї проблеми руки. Нехай собі комуністи гризуться з націоналістами, а ми побачимо, що з того вийде. Зрозуміло, що громадські слухання мають місце в такій справі, але вони носять лише дорадчий голос. Все

вирішують депутати. І якщо вони такі патріоти, як показують себе під час виборів, і якщо вони так люблять Україну і такі потрібні, то нехай утверджують усе українське на ділі. Бо мало носити вишиванку чи козацькі строї, треба мати в душі ще й український стержень і мати мужність відстояти своє.

І грошові витрати на цей процес – не аргумент. Бо за інформацією з Бюро технічної інвентаризації м. Славути на технічних паспортах будинків не обов'язково міняти адреси, тобто власники будинків грошових витрат не понесуть. А лист від Славутського райвідділу УМВС України підтверджує, що у разі зміни вулиці, площі чи провулка громадянам не обов'язково проставляти штамп у паспорті про зміну їх назви. Також, при обміні паспорта громадяни витрат на заміну назви вулиці не несуть.

Але повернемося до головного. Як можна виплекати в душах славутичан національну ідею та свідомість, коли довкруг себе вони бачать комуністичні символи: чи то пам'ятник кату українського народу Леніну, чи то назви вулиць на кшталт Клари Цеткін та Енгельса. Невже в нас нема своїх героїв та відомих шанованих людей? Чому нема вулиць українських патріотів керівника антифашистського націоналістичного крупецького підпілля „За Україну” Івана Олійника, закатованого гітлерівцями, вулиці сотенного командира Берездівської сотні УПА Антона Гамули – „Юренка”, убитого в бою енкаведистами, чи козацьких полковників Кривоноса та Богуна, які проходили нашою місцевістю в боях з польською шляхтою, чи інших героїв України? Так ні! Будуть у Славуті вулиці і надалі носити імена єврейських, московських та інших діячів, але не українських. Бо, бачте, помаранчева влада боїться, а що ж скажуть комуністи. А без українського національного стержня в українській душі багатой і міцної Української держави не збудуєш. І існуватимемо, скнітемо в такому бидламі як нині і в подальшому житті. Іншої тоді долі в нас не буде.

**Василь Волощук,
м. Славути**

на конкурсах „Ще один приклад”

„Щира любов історика до своєї Батьківщини може виявлятися тільки в строгій повазі до правди. Цей вислів Миколи Костомарова має актуальність для славутичан. Мова йде про історичну об'єктивність відображену у назвах вулиць міста. Адже поки що існує лише радянський період цієї історії, хоча місто має 370 років історії, а Україна значно більше.

Під впливом комуністичної ідеології, яка не визнавала різноманіття думок, в місті виокремили один період історії, відкинувши все інше. Тут слід згадати про ст. 15 Конституції України, де йдеться про те, що держава не визнає перевагу якоїсь однієї ідеології. Це означає, що спроба нинішніх прихильників радянського минулого перешкодити реальному застосуванню норм діючої Конституції, є її порушенням. Слід також додати – коли в радянський період надавали нинішніх назв, ніхто і не смів виступати проти. Це зараз, завдяки демократичним законам, це є, а тоді в усьому була однаковість. Примусова. Потрібно вчитися враховувати погляди інших.

Окремо слід сказати ще й про таке. Нинішня ініціатива міської влади не є новою. Ще починаючи з 1996 року, коли була теж створена комісія з повернення назв вулицям міста української історії, були напрацьовані по три варіанти назв, у 2002 році сесія міської ради спромоглася прийняти рішення про зміну назв вулиць Мануїльського на Князів Сангушків. Водночас було прийнято рішення і про зміну назв ще чотирьох вулиць (Радянська, Дзержинського, Комінтерну, Леніна). Згодом провулок Енгельса став провулком Здоров'я. Все.

Також слід згадати і інше. Увесь попередній час були спроби, під виглядом вболівання про „астрономічні” суми на виготовлення табличок, мало не примусовий запис нових назв в паспорти, не робити змін. Більш того, у 2002-2006 роках, тодішній міський голова пропонував повторно розглянути на сесії міської ради, вже прийняті рішення попередниками про зміну назв вулиць.

Нинішня міська влада виступила з ініціативою повернутися до проблеми з відображенням української історії в назвах вулиць. Було знову створено відповідну комісію, яка підготувала варіанти назв вулиць. Однак далі знову почалися

зворотні дії, під впливом, знову таки представників комуністів, міська влада спочатку почала пропонувати зібрати підписи славутичан на підтримку ідеї повернення міським вулицям назв з української історії, хоча збір підписів не передбачений, в даному випадку, чинним законодавством України. Далі більше.

Замість надання відповідних документів, напрацьованих комісією, до виконкому міської ради, що якраз і відповідає п. 1 ст. 37 Закону України „Про місцеве самоврядування в Україні”, саме в міській владі виникла пропозиція провести громадські слухання з питань надання вулицям назв української історії.

Так виникло дві проблеми. Перша – міська влада вирішила не чіпати виконком, який власне, згідно закону має готувати і представляти питання з надання нових назв вулицям, на сесії міської ради. Чи не тому це, що до складу виконкому входять люди, яким байдужа історія України? Друга – зроблена спроба міською владою стати третьою стороною і опинитися в виগ্রаші за будь-яких результатів громадських слухань.

Ось так, ще раз славутичани пересвідчилися, що буває за „потрібного” складу виконкому. То в питаннях з розміром тарифів на комунальні послуги, то з об'єктивністю до історії власної держави.

Координатор громадсько-політичного об'єднання „Демократична Славутичина”, голова депутатської групи „Демократична Славутичина” в Славутській міській раді у 1998-2002р.р. (підпис) В. СКОМОРОХА

Відбулося засідання, де про вулиці ішло, знову головне питання, ледь до сліз не довело. Пересічні кажуть люди: нам сьогодні все одно. Комуністи брешуть гарно: не туди Вас поведло. Всі в нас мудрі, всі зав'язані, знають що і як робити. Назви вулиць вже прикладі, все це можуть замінити. Людської правди їм не треба. Ім правду треба – як колись, ту що завжди від нас ховали, бо партія вела кудись. Чи за те беремося? – Кажуть, не втрачаймо більш грошей.

А я думаю інакше, моя дума – дума про дітей. Діточки майбутнє наше – їм родити і творити. То ж не треба їхні душі вашим Леніном дурити. Корабель наш – Україна! Не дамо йому тонути. І не треба з старим часом, Дітям, їхати в новий путь!

Михайло Гордєєв м. Славути

ТИСК ДЕРЖАВНИХ ЧИНІВ НА СВОБОДУ СЛОВА

Не йде мова про свободу слову хвалебному, чи слову напівправди і навіть іноді нахабної наглої брехні. Цьому не потребує у нас дійсно свобода. Мова йде про правду і справедливість, які завжди впоперек горла тим, хто наживається на людях. Робиться їхня свавілля тепер не так, як раніше, а витонченіше, ховаючись за ніби-то закон.

Зусиллями „Укрпошти” та Державною інспекцією з контролю за цінами в Хмельницькій області (ДЦ) наші читачі платитимуть за передплату газети „Вісник малозахищених” на 35 коп. – 1 грн. 50 коп. більше, залежно – чи на місяць, чи на рік передплачують.

Чи справедливо це? З одного боку, серед передплатників „Вісника малозахищених” звичайно найбільш малозахищених і незабезпечених. З другого боку, цим двом державним службам Хмельницької області добре відомо, що в розрахунок обсягів газети „Вісник малозахищених” їхніми зусиллями (бланками, листами і телефонними дзвінками) доведена до 50 коп. одного примірника, з урахуванням коштів – грантів. Грант – це безповоротна благодійна допомога добрих людей. Дійсно газета „Вісник малозахищених” випускається більше за кошти міжнародного фонду „Відродження” і за кошти ОБСЄ.

Тобто не за державні кошти. Але держава (в особі – „Укрпошти” і ДЦ) забирає саме через ці благодійні кошти у кожного громадянина, який передплачує газету „Вісник малозахищених” – 35 коп. Чи справедливо це?

У Хмельницькій області газета „Вісник малозахищених” передплачується, м'яко кажучи, дивно. Тут в минулому році тираж за місяць збільшився на 1200 передплатників, а через місяць знову зменшився на цю ж кількість. Майже так і цього року – на 500 передплатників тираж – збільшився на червень місяць і гадаємо, що після включення в Каталог на 2008 рік на липень 2007р. знову ця кількість спаде на тих самих 500 передплатників.

До загальнодержавної передплати оче-

видно маніпулювати таким самим способом у „Укрпошти” Хмельницької області – руки короткі. Не можна, наприклад, ризикнути дати команду по усіх областях, бо хтось та й викаже своє непогодження підкоритися беззаконно – викрине його.

Але погодитися, щоб кількість передплатників „Вісника малозахищених” збільшувалося по Україні, – „когось”, в Хмельницькій області, явно не влаштовує. Ось і „кинули” на допомогу ДЦ, щоб передплату збільшити у загальнодержавній передплаті на 35 коп.

Зрозуміло, що кожне видання не безкоштовне. Платити треба не лише за папір, друк, а найбільше – працівникам. Тим паче, що викривальні статті про беззаконня влади насамперед на території Хмельницької області (бо у м. Нетішин, на її території – центральний офіс цієї загальнодержавної газети) – не кожен журналіст береться. А до таких публікацій треба долучати і юристів, бо не виключено, що за маленьку похибку до суду потягнуть. Тут на Хмельниччині 9 раз позивали газету в суди нізачо. В тім числі Гладуняк Іван Васильович – нині голова обласної ради і Буханевич О.О. – нині голова обласної держадміністрації, який був у І.В. Гладуняка адвокатом.

За чіткі кошти виходить газета? Наприклад на 2008 рік її видання запланували 5000 тиражем (можливо, за наявності коштів, тираж буде набагато більшим). З передплати на сьогодні ми отримуємо за місяць 200-250 грн. а треба коштів за місяць на друк 1204,70 (нижчої якості) і на зарплату журналістам та видавцям хоч би по грн. 900 і мати треба фахівців, хоч би п'ять, що становитиме – 4700 грн. Отже, для малозахищених таким чином можливо видати лише декілька газет. Ми ж видаємо і роздаємо 5000 примірників.

Хто платить? Оці міжнародні благодійники, приблизно 3400, а решту – праця добрих людей, працівників газети, безкоштовно. Зважає, – благодійники є не завжди.

Хтось з членів ГО жертвує себе, бо має пенсію – на що жити, а хто – працює за ті кошти, що іноді перепадають від оцих міжнародних благодійників. Все ж не безробітний. А коли благодійників більше – перепаде більше. І буває, що добрі земляки допомагають. Збирали ми і акціями (ставили скляні слоїчки в торгових точках, в банках, тощо – накидали люди копійками, гривнями, іноді й червонцями – біля 200 грн.). Держава (з 2001 року діяльності газети) не дала копійки. Записано в Конституції і в законі про підтримку ЗМІ, що вона забезпечує фінансову і економічну незалежність. А от ці мудрі мужі з ДЦ та „Укрпошти” придумали, як у передплатника забрати 35 коп.

Не завжди й благодійники міжнародні нас знаходять, бо їх до таких газет не пускають, заявляючи про газету, яка широко служить народу, що в Україні такої ніби нема.

Чиновники зазначених державних органів посилюються (позбавляючи передплатника можливості передплатити газету) на закон, який законодавці (типу Мороза) написали в інтересах малозабезпеченого передплатника – дали пільгу, бо виставляють себе демократами, але як пільгою користуватися передплатнику, якщо видає газету ГО, яка працює на благодійні кошти – не написали. Доречне запитання, чи у цім випадку є у чиновника право трактувати закон не на користь малозахищених? Бо ж на фактах Конституція України і Закон „Про державну підтримку ЗМІ та соціальний захист журналістів” не мають верху над цим беззаконням, вимагаючи для усіх ЗМІ забезпечення фінансової і економічної незалежності. То де моральне право держави забирати у читача газети „ВМ” 35 коп., не давши газеті жодної копійки? З 2001 року працює газета, але до сьогодні, їй не відомо, як рахують чиновники, чим керуються: чи давати пільгу передплатнику – читачу газети, чи брати плату за передплату за тарифами УДППЗ „Укрпошта”

На 1 місяць – 0,35 грн.
На 2-3 місяці – 0,80 грн.
На 4-6 місяці – 1,00 грн.
На 7-12 місяців – 1, 50 грн.

І що їм до того, що закон вимагає роз'яснювати про стягнення плати за послуги. Якщо нам не відомо, – кому з передплатників відомо, за що платять оці 35 коп. чи 1,50 грн., а головне – у яких випадках не потрібно платити?

Та це інша тема і ми, прийде час, розберемося.

В 2006 році два місяці працівники газети були без зарплати взагалі. Втримали (невеликим тиражем – лише для передплатників) видавали газети і самі не розбіглися. Вірили, що знайдуться добрі люди. І от, вижили, але державні мужі ДЦ та „Укрпошта” тиснуть тепер не на працівників, яких не вдалося задумити, а на передплатника: малозахищеного, малозабезпеченого, який хоче і має право читати, та ці мужі роблять все, щоб вони не читали правди.

Та є Бог! Ми, працівники газети, переконалися, що стійких людей у правді жодна нечисть не перемаже, бо Бог випробує і захистить. Не дали ми газету арештувати, засудити, закрити – не дамо, щоб передплатників нашої газети грабували на 35 копійок. До 2008 року є час і ми звернемося до суду, до громадських організацій України і світу, щоб захистити передплатника від державного утиску.

Сди України, а тим паче на Хмельниччині, такі які треба не народу малозахищеному, малозабезпеченому. Але є громадська організація „З'єднання борців „За справедливість”, яка знає як і змушує (використовуючи важелі діючого закону) суд діяти законно.

Якщо ж наш суд на стільки в руках чиновників, що тут не доbitися правди і справедливого суду, то для Європи така справа буде вельми цікавою. Вона, може тоді побачить, скільки України ще потрібно пройти, щоб мати демократію, особливо суд – зразка Європейського. Та ми вже йдемо!

Редакція газети ВМ

ЮРИДИЧНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

ПІЛЬГИ ДЛЯ ПРАЦЮЮЧИХ ПІДЛІТКІВ

Мій син, якому нещодавно виповнилося 17 років, бажаючи мати власні гроші, влаштувався на роботу кур'єром. Звичайно, я цим невдоволений, бо його цілими днями немає вдома, а відпустити його з роботи хоч трохи раніше, ніж закінчується стандартний робочий день, керівництво не погоджується. Проте я чув, що для підлітків робочий день має тривати менше, ніж звичайний. Чи правда це, та, можливо, для працюючих підлітків встановлено ще якісь правила, що полегшують їх трудову діяльність?

Звичайно, усі неповнолітні мають право на певні пільги у сфері трудової діяльності — щодо робочого часу, заробітної плати, надання відпусток тощо. Зокрема, для всіх працівників, які ще не досягли вісімнадцяти років, чинним законодавством встановлено скорочену тривалість робочого часу — про це прямо зазначено у ст. 51 Кодексу законів про працю України (далі — КЗпП). Так, якщо для дорослих працівників нормальна тривалість робочого часу відповідно до ч. 1 ст. 50 КЗпП становить 40 годин на тиждень, то підлітки у віці до шістнадцяти років не повинні працювати понад 24 години на тиждень, а працівники віком від шістнадцяти до вісімнадцяти років — понад 36 годин на тиждень (п. 1 ч. 1 ст. 51 КЗпП). Проте заробітна плата неповнолітнім працівникам при скороченій тривалості їх робочого часу виплачується в такому ж розмірі, як і працівникам відповідних категорій, які працюють у звичайному, тобто повному режимі робочого часу. Таким чином, працівники-підлітки хоч і працюють, порівняно з дорослими, протягом меншого проміжку часу, але мають право на оплату своєї праці у розмірі повної тарифної ставки, повного окладу.

А от тривалість робочого часу учнів, які працюють протягом навчального року у вільний від навчання час, взагалі не може перевищувати половини вищевказаної максимальної тривалості робочого часу, передбаченої для осіб відповідного віку. Оскільки ж працюючи учні можуть мати різний вік, то й половина максимальної тривалості їх робочого часу буде дорівнювати або дванадцяти годинам (для осіб у віці до шістнадцяти років), або вісімнадцяти годинам (для осіб у віці від шістнадцяти до вісімнадцяти років) на тиждень. Ось ця тривалість робочого часу вже не є тривалістю скороченого робочого часу — це передбачена законодавством максимальна тривалість неповного робочого часу для вказаної категорії працівників. Через цей робота учнів, які працюють протягом навчального року у вільний від навчання час, оплачуватиметься пропорційно відпрацьованому ними часу — тобто при

вказаній тривалості робочого часу виплачуватися працівникам буде не повна тарифна ставка, а лише її половина або відповідна менша її частина, якщо тривалість робочого часу учнів буде меншою від встановленої законодавством максимальної межі.

Крім пільг щодо тривалості робочого часу, підлітки мають певні пільги й щодо щорічних відпусток — відповідно до ч. 1 ст. 195 КЗпП останні надаються неповнолітнім працівникам у зручний для них час. Втім, це не означає, що працівник-підліток вправі у будь-який час вимагати від роботодавця надання відпустки — просто при складанні графіка відпусток роботодавець і профспілковий орган зобов'язаний враховувати побажання не повнолітнього працівника щодо часу надання йому відпустки. Тривалість же щорічної відпустки згідно з ч. 2 ст. 75 КЗпП та ч. 8 ст. 6 Закону України "Про відпустки" від 15 листопада 1996 р. № 504/96-ВІ становить для неповнолітніх працівників тридцять один календарний день. Звичайно, відпустка зазначеної тривалості надаватиметься працівникові лише за той період роботи, поки йому не виповниться вісімнадцять років — після досягнення цього віку щорічна основна відпустка обчислюватиметься вже з розрахунку загальноприйнятих двадцяти чотирьох календарних днів. Крім того, за перший рік роботи працівникам, молодшим вісімнадцяти років, мають бути надані за їх заявою щорічні відпустки повної тривалості до настання шестимісячного терміну без перервної роботи на даному підприємстві. Якщо ж неповнолітній був прийнятий на роботу після затвердження графіка відпусток, час надання йому щорічно відпустки за перший рік роботи, з урахуванням його побажання, повинен бути встановлений шляхом доповнення графіка відпусток роботодавцем, за узгодженням з профспілковим комітетом підприємства. При цьому відпустка повинна бути надана неповнолітньому працівникові у повному обсязі, а не пропорційно відпрацьованому ним часу.

ЮВУ 3-16.03.2007р. № 9-10
Анжеліка Домбругова

Продовження, початок в ВМ №16(72)

2. Таким чином підтвердилось, що посадові особи прокуратури м. Теплового та прокуратури Заводського району м. Теплового через самоусунення від виконання своїх обов'язків щодо розгляду моєї заяви від 10.10.02, покладених на них ч. 2 ст. 19 Конституції України, ст.ст. 15 та 19 Закону України "Про звернення громадян", свідомо й умисно порушили мої права як заявника, на участь у «перевірці» поданої заяви, на ознайомлення з матеріалами перевірки, на присутність при розгляді заяви, на подачу додаткових матеріалів тощо, що потягло за собою проведення не всебічної й неповної перевірки фактів, викладених у заяві з наданням мені при цьому недостовірної та неповної інформації, і, як наслідок, не вирішення питання щодо забезпечення виконання моїх порушених порушених прав на працю, хоча мої права як заявника, закріплені за мною ст. 18 Закону України "Про звернення громадян", законодавчо надійно забезпечені, а саме:

(далі в скарзі наведені положення відповідних статей законів України, наприклад: ч.і ст. 15, ч.і ст.16, ст. 18, ст.19, Закону України "Про звернення громадян", ст. 3, ч.2 ст. 19, ст. 21, ст. 55 Конституції України, ст 2481 ЦПК України).

Враховуючи вищезазначені законодавчі акти, спрямовані на захист моїх прав, як заявника, при розгляді органами державної влади моїх звернень, я мала всі підстави сподіватися на об'єктивний, всебічний і повний їх розгляд з боку прокуратури м. Теплового та прокуратури Заводського району м. Теплового.

Але зазначені правоохоронні органи на порушення своїх обов'язків щодо розгляду моїх звернень, покладених на них ст. 19 Закону України "Про звернення громадян", свідомо й умисно порушили мої непорушні права при розгляді моїх звернень, закріплені за мною ст. 18 Закону України "Про звернення громадян", що на кінцевому етапі призвело до порушення мого конституційного права на працю.

Стаття 21 Конституції України встановлює, що права й свободи людини є

невідчужуваними та непорушними (в тому числі й ті, що закріплені ст. 18 Закону України "Про звернення громадян"). А якщо права громадян є непорушними, то чому вони безкарно порушуються тими державними органами, основним обов'язком яких, відповідно до ст. 3 Основного Закону України, є утвердження та забезпечення моїх прав?

Враховуючи вищевикладене та керуючись ст.ст. 8, 21, 22, 55 Конституції України, ч. 1 ст. 16 Закону України "Про звернення громадян", ст.ст. 4, 248-1, 248-2, 248-4 ЦПК України

ПРОШУ:

1 Визнати дії прокуратури Заводського району м. Теплового та прокуратури м. Теплового щодо проведення перевірки моєї заяви від 10.10.02 без залучення мене до цієї перевірки, проведення розгляду моєї заяви без запрошення на нього мене (не дивлячись на мої чисельні прохання) - неправомірними, тобто такими, що порушили мої права, як заявника, закріплені за мною ст. 18 Закону України "Про звернення громадян".

2 Зобов'язати прокуратуру м. Теплового та прокуратуру Заводського району м. Теплового, протягом двох тижнів з моменту вступу судового рішення в законну силу провести додаткову перевірку фактів, викладених у моїй заяві від 10.10.02 у повній відповідності до чинного законодавства України з наданням мені можливості реалізувати всі мої права, як заявника, закріплені за мною ст. 18 Закону України "Про звернення громадян".

3 В порядку підготовки справи до розгляду вилучити від прокуратури м. Теплового та прокуратури Заводського району м. Теплового матеріали перевірки моєї заяви від 10.10.02 у повному обсязі.

Додаток: (в додатку вказано повний перелік усіх документів, що додаються до скарги, також квитанція про сплату держмити та копії скарги для заінтересованих осіб)

Джерело НДІ
Конохов С.Д., Київ 2003р.

ОБСЕ
Координатор проєктів в Україні

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS OF DENMARK

«Ці публікації здійснюються у межах проєкту «Право проєкту громадян щодо відновлення їхніх прав, порушених правоохоронними органами», що виконується Громадською організацією „З'єднання борців „За справедливість”, та проєкту «Розвиток громадянського суспільства в Україні», який здійснюється Координатором проєктів ОБСЕ в Україні та ІСАР «Єднання» за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Данії. Погляд авторів викладені в даній публікації не обов'язково відображають погляди Координатора проєктів ОБСЕ в Україні та погляди Міністерства закордонних справ Данії».

Сказання мудрих

Коли відкриваємо Господу свої серця, він відкриває наші очі на тих, хто щоденно гине.

Мудрий усвідомлює свою обмеженість і необмеженість Божої сили.

Бажання годити Богів — найвищий мотив послуху.

Немає справжнього щастя без святості, а справжньої святості — без життя за заповідями Христа. Перший крок прощення гріха — визнання своєї провини.

Якщо ви чесні перед Богом, не будете змушені лицемірити перед людьми.

Щоб дійсно знайти себе, потрібно перевірити себе перебуванням у Христі.

Якщо Божа любов наповнює серце, вона відкриває його для інших.

Бог сповнює нас Своєю любов'ю, яка потім тече у серця інших.

Насіння, посаджене сьогодні, визначає плід, який вродиться завтра.

Бог шукає звичайних людей, щоб вершити надзвичайні діла.

Ісус явив Свою любов смертю за нас; ми маємо явити свою любов життям для Нього.

Божі плани завжди ведуть до перемоги. Трохи мудрості краще, ніж купа грошей. Коли не вистачає терпіння, згадайте, що Бог вас терпить. Лицемірна маска компрометує справжню віру, викиньте її з Церкви.

Віра у Христа перетворює звичайних людей на героїв.

ПЕРЕДПЛАТУ НА „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ” ЗОБОВ'ЯЗАНІ ПРИЙМАТИ ВСІ ВІДДІЛЕННЯ ПОШТОВОГО ЗВ'ЯЗКУ ТА ЛИСТОНОШІ

Ця газета допомагає Вам — відкриває очі на все, що творять з Україною і українцями різного рангу чиновники. Захищає інтереси принижених, знедолених, обманутих і утискуваних. Ми друкуємо: як захистити себе від беззаконня, як захиститися від перевірки контролюючих органів, що зробити для того, щоб Вас не обманули, при оплаті житлово-комунальних послуг, як не давати хабарі. Пишемо про те, як вижити в наш жорстокий час і залишитися людиною за будь-яких обставин. Як добром перемогти зло. За Вашим бажанням газета буде Вам трибуною в світ, бо Ваші публікації (Ваш погляд і думка, викладені в цій газеті) розповсюджуватимуться через мережу Інтернет в світ.

Передплатний індекс (08697) дивіться в Каталогах на пошті, виходить газета двічі на місяць

Ціна — по Хмельницькій області: — по Україні:
на місяць (два номери) — 67 коп. на місяць (два номери) — 84 коп.
на 6 місяців — 4 грн. 02 коп.

Це кінцева ціна з урахуванням вартості видання, доставки та приймання передплати.

Про кожен випадок відмови у передплаті і про будь-які проблеми (деяка влада нам ще перешкоджає) просимо повідомляти редакцію (адреси і телефони — в кінці газети).

Передплатою Ви ЗРОБИТЕ посильний внесок у нашу спільну боротьбу за справедливість та правосуддя в Україні, за життя в правді — своє, дітей та онуків

“Вісник малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість”.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки, відбору надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.

У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Виходить двічі на місяць (до 20 і до 5)
Розповсюдження газети частково безкоштовне, а для передплатників — за пільговою ціною: за місяць по Хмельницькій обл. — 67 коп., по Україні — 84 коп., передплатний індекс **08697**

Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте - ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Адреса редакції:
вул. Незалежності, 10, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: bzs@nh.km.ua

Банківські реквізити:
р/р 26004301071 ВАТ держ. ошад.
Банк, м.Славута МФО 375155,
Код ЄДРПОУ 22764531

Газета друкується у Шепетівській міжрайонній друкарні
Св. ХЦ №008 від 9.10.2000 р.
Тираж: **5000** Зам. №